

Са Вида је Србин запјевао

Гусле моје, моје дрво свето
Ви стојите уз небески престо
Оклен свијет цијели гледате
Па никоме лагати недате,
Него само истину причате,
О српскоме роду и народу.
Ви причате о тешким данима
О биткама и о мегданима,
О зулуму и о тиранима
О Турцима и о Хајдуцима
О свадбама и о сватовима,
Зато хвала Богу и Свецима
Што овако о свачему знате,
А сад слушај мој Србине брате;
Куд то иду лађе и галије,
Од проклете земље Албаније,
Куда су се ово запутиле,
Те су сиње море замутиле,
И толике подигле валове
Возе ли то сужње и робове?
То нијесу сужњи ни робови
Но су ово српски соколови,
То су оне јуначине старе,
Побједници с, мутне Колубаре,

Београда, Рајца и Маљена,
Са крвавог „ Мачковог Камена“
С, воде Дрине и Церске Планине.
Но их бјеше тешко погледати;
Кад брат-брата немога познати
Очи су им у главу упале
Суве руке низ тијело пале
А на њима увеле мишице
Потамнеле румен јагодице
И ако су тешко ископнили
У Србији робље оставили,
Оставили робље и државу
Небијаху изгубили главу,
Већ још ратну насаху заставу,
Носе барјак „ Косовскога Кнеза“
Великога бесмртног витеза
Али муке преживјеше тешке
Док пређоше Албанију пјешке
По беспућу без имало хране
Без коморе и бојне џебане,
Голи, боси по гори смзнути
За све јаде бјеху Арнаути,
Што скривени по гори чекају
Јадну српску војску убијају,

Са мртвијех оружје скидају.
Тако многе остадоше чете
У гудуре и снежне намете,
У проклете арнаутске горе,
Док стигоше на Јадранско Море,
Ђе чекаху стране савезнике,
Да преузму љуте рањенике,
Да им душу и снагу поврате
Да бих могли назад да се врате
Да изгнају из Србије Швабе,
Ал им нада бијаше за џабе,
Савезници дуго потрајаше
И некакав рачун рачунаше,
Да им помоћ не шаљу никако
Јер ће Срби помријет свакако,
Но им Руски Царе запријети
Да ће с, Бечом савез учињети,
Ако помоћ не пруже Србима
Кад та вијест стиже Французима,
Те ниједног часа не часише,
Српској војсци помоћ упутише.
Ова братска земља и држава
Од пропасти Србију спашава,
Српску војску у лађе товари
Да их њени видају љекари.

Па кренуше пут Јонскога Мора,
Под зидине Ахилова двора
На острву Виду у туђини,
На широкој бескрајној пучини,
Ту велике лађе пристадоше,
Јадну српску војску искрцаше
Која бјеше грдно пропатила,
И од љуте бољке оболила,
Од тифуса, колере и куге,
Боже мили жалости и туге.
Млади момци од двадес, година
Леже мртви под крошње маслина,
А да нема ко да их покопа;
Нити има православног Попа
Да им задњу молитву прочита
И да узме куваног жита,
Да за душу њихову поједе,
Они живи под маслине сједе
И стравичну судбину чекају
Мало јачи мртве узимају,
Па их тужни у лађе товаре,
Не поштују обичаје старе
Не копају раке за јунаке
Но их носе са пустог острва
Да им нико не пронађе ства.

Ту брат свога узимаше брата
Стављаше му камен око врата
Па га баца у морске дубине
Шта дочека „кукавни Србине“
Ђе те ови јади задесише
Што дно морско лешеве прекрише,
И немани морске нахранише.
Зашто више од седам хиљада
Све војника зелена и млада
Што бијаху српске узданице
На дно „Плаве“ остаде гробнице,
Над којом је неко залелеко
Леле моја браћо и другови
Што вам овдје осташе гробови
Ко ће на њих браћо долазити
О воштане свијеће уждити,
Ко сузама врелијем залити,
Кад су они на дну плавог мора
У том јекну пјесма из логора
Са Вида је запјевао неко
Браћо Срби „Тамо је далеко“
Подалеко од сињег мора
Преко поља планина и гора
Оклен сунце у свутање сија
Тамо нам је вољена Србија.

Тамо нам је драга отаџбина
Поробљена од мрског туђина
Коме ће мо ако Бог да среће
Увог љета угледати плеће
Стати Шваби ногом под вилице
И проћерат њине јединице.
Оно Срба што живо остаде
Задњу пошту мртвијем одаде.
Над Плавом се гробницом заклеше
Па с, острва Вида полећеше
Пут Солуна града бијелога
Да под вођством Краља Великога
Петра Првог Карађорђевића
И војводе Степе и Мишића
Путника и Петра Бојовића
За три ноћи и четири дана
Заузеше врх Кајмакчалана
Па јурнуше српске дивизије
С, Доброг Поља и Демир Капије
Од Битоља и Овчега Поља
Преко Скопља, Штипа, Куманова,
И крвавог Равнога Косова
Брже иду српске јединице,
Од чувене француска коњице
Би рекао да крила имају

Ка Србији журе и хитају

И каква је њена историја.

Десно крило од српске Армије

У Бугарску стиже до Софије,

Шћаше Степа да пита Бугаре

Зашто ране повредише старе

Што са леђа мучки ударише

И што покољ грдни учинише.

Но му стране силе не дадоше

Па Бугари без казне осташе.

Степа с, војском ка Србији крену

Ослобађа земљу поробљену

А остале српске војеведе

Проћераше преко Саве воде

Те проклете германске изроде.

Али Србин неће да почине

Гони Швабе преко Војводине

Херцег Босне равне Славоније

Про Хрватске до врх Словеније

Кад све земље ослободи наше

Тад државу нову основаше

Заједницу Јужнијех Словена

О којој су у прошла времена

Могли само у сну да сањају

А сад нека гусле казивају

Шта учиње малена Србија